

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 424/2014
22.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. З.С., због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адв. М.Ж., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 140/11 од 22.09.2011. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 395/12 од 29.03.2013. године, у седници већа одржаној 22.05.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окр. З.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 140/11 од 22.09.2011. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 395/12 од 29.03.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 140/11 од 22.09.2011. године окр. З.С. оглашена је кривом због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, за које дело јој је изречена условна осуда, тако што је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико у року од три године не изврши ново кривично дело.

Одлучујући о жалбама Основног јавног тужиоца у Нишу и окривљене, Апелациони суд у Нишу је пресудом Кж1 395/12 од 29.03.2013. године, уважавањем жалбе јавног тужиоца преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији тако што је окр. З.С., за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, осудио на казну затвора у трајању од шест месеци, док је жалбу окривљене одбио као неосновану и у непреиначеном делу првостепену пресуду, потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљене адв. М.Ж. поднео је захтев за заштиту законитости због повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2, члана 419, члана 358, 369. тачке 1. ЗКП и повреде материјалног права из члана 54, 56, 57, 23. и 26. КЗ, са предлогом да

Врховни касациони суд захтев уважи и обе пресуде укине или исте преиначи и окривљену ослободи од кривичне одговорности.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је оцењујући побијане правноснажне пресуде на основу члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“, број 72/11 од 28.09.2011. године) нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи повреду одредбе члана 439. став 1. тачка 4. ЗКП, која сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП не представља разлог из кога је окривљеном дозвољено да поднесе ово ванредно правно средство. Међутим, из образложења захтева за заштиту законитости и навода да је суд окривљену осудио на казну затвора у трајању од шест месеци а да није применио одредбе о ублажавању казне - члан 56. и 57. КЗ, очигледно је да бранилац погрешно означава повреду закона због које је поднео захтев као повреду „из тачке 4.“ члана 439. став 1. ЗКП, иако има у виду повреду из става 3. наведеног члана.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Основ испитивања законитости правноснажне пресуде у погледу одлуке о кривичној санкцији, поводом захтева за заштиту законитости окривљеног односно његовог браниоца (члан 485. став 4. ЗКП) је само повреда закона у смислу члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП, која подразумева, пре свега, прекорачење овлашћења која суд има по закону доносећи ову одлуку, а не оцена суда о постојању и значају околности које су у смислу члана 54. став 1. КЗ од утицаја на одлуку о врсти и висини кривичне санкције, која се у суштини оспорава наводима захтева за заштиту законитости браниоца окр. З.С.

У конкретном случају најпре је првостепеном пресудом окривљеној ублажена казна без примене одредаба о ублажавању казне, на шта је указано у жалби јавног тужиоца изјављеној против првостепене пресуде, па је другостепени суд одлучујући о жалби, отклонио наведену повреду закона.

Када је реч о другостепеној пресуди, другостепени суд је окр. З.С., за кривично дело из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, изрекао казну затвора која је том законском одредбом прописана као врста санкције (казне) која се може изрећи учиниоцу тог кривичног дела и исту је окривљеној одмерио у висини која не прелази границу наведеном законском одредбом прописаног максимума казне затвора, при чему је, у складу

са захтевом из члана 54. КЗ имао у виду законом прописану сврху кажњавања (члан 42. КЗ) и узео у обзир околности (олакшавајуће и отежавајуће) за које је оценом на коју је овлашћен, нашао да су од утицаја на висину казне, а које су наведене и образложене у другостепеној пресуди. Другостепени суд је, управо применом одредаба члана 56. и 57. КЗ, ценио олакшавајуће околности као нарочито олакшавајуће и окривљену осудио на казну затвора у трајању од шест месеци, дакле, испод законом прописаног минимума.

Следствено наведеном, другостепени суд је, приликом одлучивања о врсти и мери кривичне санкције коју ће изрећи окр. З.С., за кривично дело у питању, поступао у свему по овлашћењима која има по закону, па није учинио повреду закона из члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, односно повреду закона из члана 369. тачка 4. ЗКП („Службени лист СРЈ“, број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, број 58/04 ... 76/10) који је био на снази у време доношења другостепене пресуде, према коме се процењује законитост исте (члан 604. став 1. ЗКП).

Бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду одредаба поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП која се огледа у томе што о одлучној чињеници везаној за повреде малолетног оштећеног постоји противречност између онога што се наводи у изреци и разлозима пресуде и садржине изведених доказа. Међутим, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, наведена повреда не представља законски разлог из кога је окривљеном дозвољено подношење захтева за заштиту законитости.

Такође, бранилац у захтеву наводи да малолетни оштећени није саслушан, осим у полицији а да је тај исказ суд користио, што представља повреду одредбе члана 419. ЗКП јер тај доказ није изведен пред судом на главном претресу. Изнети навод захтева није тачан, с`обзиром на то да се из списка предмета односно записника о главном претресу одржаном пред Основним судом у Нишу дана 14.07.2011. године утврђује да је малолетни Н.С. саслушан у присуству оца М. као и представника Центра за социјални рад В.П. и пуномоћника адв. С.Ц., што значи да је беспредметно питање законитости ове процесне радње суда, а посебно имајући у виду да Законика о кривичном поступку, конкретно чл. 419. ЗКП - „Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 45/13, није био на снази и није примењиван на главном претресу.

Наводима да постоји сумња у истинитост одлучних чињеница, затим да окривљена није повредила своје дете а да то није ни могла да уради јер је веома болесна, и др, бранилац оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, што, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, такође не може бити законски разлог из кога је окривљеном дозвољено поднети захтев за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић, с.р.